

Влѣзоха въ ладията.

■ Ще прочета 5. глава отъ книгата „Второзаконие“ отъ Стария Заветъ.

Има нѣща въ живота, които никога не губятъ своя смисълъ. Едни отъ тѣхъ сж разбрани за хората, а други не сж разбрани. Тия, които не сж разбрани, трѣбва вече да се разбератъ. Да се разбератъ, това значи, да се преведатъ на езика, съ който хората си служатъ.

„Азъ съмъ Иеова, Богъ твой, Който те изведохъ изъ Египетската земя, изъ дома на робството“. (— 6 ст.) Значи, идеята за Бога може да се изрази съ това, че Той дава свобода. Не дава ли свобода, Той не е Богъ.

„Не взимай името на Господа Бога твоего напразно“. (— 11 ст.). Когато говори истината, човѣкъ не призовава името Божие за свидетелъ. Обаче, щомъ не говори истината, той призовава името Божие за свидетелъ. Търговецъ продава простъ, недоброкачественъ платъ за доброкачественъ и казва на клиента си: Вѣрвай въ Бога! Той лъже, а призовава името Божие за свидетелъ. Това значи, да употребява човѣкъ името Божие напразно.

„Затова Господъ Богъ твой ти заповѣда да пазишъ сжботния день“. (— 11 ст.). За кого е сжботниятъ день? — За беднитъ, а не за богатитъ. Сжботниятъ день е за слугитъ, а не за господаритъ.

Днесъ ще говоря върху 32 стихъ, 14 гл. отъ Евангелието на Матей: „И откакъ влѣзоха въ ладията, утихна вѣтърътъ“.

Всѣки вѣкъ, всѣка епоха се отличава съ специфични разбирания. Следователно, разбиранията на сегашнитъ хора не сж такива, каквито сж били тия на миналитъ поколѣния, живѣли преди две-три хиляди години. Разбиранията на старитъ не сж такива, каквито сж тия на възрастнитъ. Разбиранията на възрастнитъ не сж такива, каквито сж тия на младитъ. Стариятъ разбира повече отъ възрастния, а възрастниятъ — повече отъ детето, отъ младия.

Съвременнитъ хора се заблуждаватъ отъ временния животъ, отъ преходнитъ положения въ живота, вследствие на което правятъ редъ опущения, редъ по-